

strative og lovgivningsmæssige skridt, som sigter mod en opfyldelse af denne målsætning. Planlægningen af forureningsbekæmpelsen søges koordineret med andre former for planlægning, navnlig den fysiske planlægning omkring udnyttelsen af de givne arealressourcer til forskellige formål, såsom byområder, industriområder, rekreative områder m. v. Indsatsen mod forureningen, der i de fleste lande oftest har påhvilet en række forskellige indbyrdes uafhængige myndigheder, samles og effektiviseres under én central myndighed. Der gennemføres skærpet lovgivning mod forskellige former for forurening. I denne forbindelse fastsættes ofte forhøjede strafferammer for overtrædelse af bestemmelserne, ligesom især forskningen i relation til forureningsbekæmpelsen og miljøbeskyttelsen intensiveres og koordineres på en række områder.

Korresponderende med denne udvikling har en række internationale organisationer i de senere år ud fra en erkendelse af, at forureningen ikke respekterer landegrænser, i stigende grad beskæftiget sig med spørgsmål vedrørende forureningsbekæmpelse og miljøbeskyttelse. Dette gælder således arbejdet i betydelige internationale organisationer, såsom FN, OECD og EF. Det kan i denne forbindelse fremhæves, at de nordiske lande på dette område i en række tilfælde har taget vigtige initiativer. Således har den nordatlantiske konvention om forbud mod udkastning af en række skadelige stoffer i visse havområder, som blev undertegnet i februar 1972, i betydelig grad været baseret på et tæt og inspirerende samarbejde mellem de nordiske lande. Ligeledes kan det nævnes, at forslaget om den miljøkonference, der blev afholdt i juni 1972 i Stockholm, og som var den første af sin art i verden, i sin tid er fremsat af Sverige i FN.

Herhjemme oprettedes i efteråret 1971 i forbindelse med regeringsskiftet et nyt ministerium for forureningsbekæmpelse. Oprettelsen af dette ministerium må ses som et resultat af den udvikling, som er berørt i det foregående. Forureningsbekæmpelsen havde hidtil i organisatorisk henseende været henlagt til en række forskellige indbyrdes uafhængige myndigheder. Eksempelvis kan det således anføres, at spørgsmålet om bekæmpelsen af vandforureningen berørte i hvert fald fire ministeriers forretningsområder.

Grundvandsforureningen henhørte således under indenrigsministeriet. Forureningen af vandløb og visse områder af det kystnære søterritorium under landbrugsministeriet og fiskeriministeriet, medens spørgsmål om bl. a. olieforurening af havområder henhørte under handelsministeriet. Baggrunden for denne kompetencefordeling må søges i

overvejende historiske årsager. Spørgsmål vedrørende beskyttelsen af grundvand har fra gammel tid haft nøje sammenhæng med de almindelige sundhedsmæssige og hygiejniske spørgsmål, der henhørte under indenrigsministeriet. Det har ligeledes i et landbrugsland været naturligt, at administrationen af vandløbene, det vil oprindeligt navnlig siges spørgsmål om afledning af spildevand, spørgsmål om afvanding og spørgsmål om dræning, henhørte under det ministerium, der i øvrigt beskæftigede sig med landbrugsspørgsmål, nemlig landbrugsministeriet. Efterhånden som opmærksomheden blev henledt på de forureningsproblemer, der *også* er knyttet til anvendelsen af vandløbene, blev disse opgaver i fortsættelse heraf ligeledes taget op af landbrugsministeriet. Tilsvarende var det naturligt at lade forureningsproblemer af betydning for fiskeriinteresser henhøre under fiskeriministeriet. For så vidt angår spørgsmål om forurening af havet, navnlig med olie, som har snæver forbindelse med skibsfarten, herunder navnlig overgangen til anvendelse af stadig større tankskibe, har det været ligeså naturligt at henlægge administrationen af disse problemer til søfartens ministerium, handelsministeriet.

Medens en sådan differentieret opdeling inden for forureningsbekæmpelsesområdet måske tidligere har været rimelig, har de seneste års hurtige udvikling inden for industrien, energi- og varmeproduktionen, trafikken m. v. samt foregelsen af de bymæssige bebyggelser medført, at de hygiejniske og forureningsmæssige problemer er vokset til et sådant omfang, at den traditionelle organisationsform i administrativ henseende ikke kunne anses for tilstrækkelig. Det måtte erkendes, at denne organisationsform havde vanskeliggjort en effektiv og koncentreret indsats og skabt vanskeligheder for en hensigtsmæssig koordinering på området.

Ved oprettelsen af ministeriet for forureningsbekæmpelse har man tilvejebragt mulighederne for en administrativ nyordning, der skulle kunne imødegå i hvert fald de væsentligste af de hidtil konstaterede mangler inden for forureningsbekæmpelsen. Ganske vist var det ikke muligt at samle alle de materielle emner, som har forbindelse med forureningen, under én minister, idet de fleste funktioner i samfundet i dag på den ene eller den anden måde har relationer til forureningen. Ved oprettelsen af ministeriet har man imidlertid lagt en sådan afgrænsning og udvælgelse af sagområder til grund, at det kan fastslås, at man under ministeriet nu har henlagt en lang række af de væsentligste ressortområder med relation til forureningsbekæmpelsen.

Til ministeriet er henlagt følgende sagområder: